

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Ondergedoken in Westzaan

Mijn appartement in de Villa Maja lijkt soms een beetje op een museum. Zowel mijn verzameling kleinplastiek als de schilderijen aan de muren zijn daar debet aan. Bovendien is aan elk van die schilderijen voor mij een verhaal verbonden. Ook die verhalen verdienen een plaatsje in *Mijn weekblad*. Omdat zowel vader Willem Jansen als zoon Chris Jansen met een schilderij vertegenwoordigd zijn wil ik deze week iets over hen vertellen.

Deze miezerige maand augustus herinnert mij aan de zomer van 1944. De wereld stond nog in brand, maar de dagen waren zonnig. In augustus zat ik ondergedoken in Westzaan bij de familie Jansen. Vader Willem en zoon Chris waren kunstschilders en de sfeer in hun huis ademde dan ook kunst in alle vormen. Als er niet geschilderd of getekend werd debatteerde men over kunst aan de hand van boeken met platen of luisterde de familie naar grammofoonplaten met klassieke muziek.

Ondanks het feit dat ik er een paar weken het ziekbed moest houden door een aanval van dysenterie, bewaar ik de beste herinneringen aan die zomermaanden. Mijn ouders kochten een paar schilderijen en Chris tekende mijn portret. Hij noemde mij "De Denker". Willem Jansen heeft ook zijn eigen huis geschilderd. Ik vond het in het boek *Het leven en werk van Willem en Chris Jansen* (uitg. Noord-Holland 2007). Ik sliep achter dit raam.

Zo tekende Chris Jansen mij in de zomer van 1944.

En nog een jeugtherinnering

Op de lagere school was ik een zeer middelmatige leerling. Pas in de vijfde klas trof ik een onderwijzer, die in staat was een blik te werpen achter het masker van die stille, dromerige knaap met z'n kale koppie en z'n stalen brillette (kaal omdat mijn moeder dat het beste verweer tegen luizen vond, staal omdat het minder breekbaar is; mijn moeder was een schat, maar wel behept met de nuchterheid van mijn opa). De meester ontdekte dat ik heimelijk boeken vol avontuurlijke verhalen schreef en drong er bij mijn ouders op aan mij te laten klaarstomen voor de middelbare school. Dat heeft mijn levenslot bepaald, maar het was een pijnlijke ervaring toen ik jaren later moest vernemen dat deze onderwijzer als Landwachter door verzetslieden was doodgeschoten. Maar toen was mijn jeugd al voorbij.